

▸ *Khul Berta*

Barokk Lenin

Van lépésre döcögő hajtincs, tweed zakó,
a mocsárszínű ismétlés haladása a tudatban, ahogy
a sovány testet vonszolja magával a pesti belvároson át,
nézelődés közben van módja abban a kézmozdulatban
kifejezni többedszer: ezt én így, akkor inkább nem,
majd egyedül.

#

Tükröképében lelve önigazolást, csak áll,
a tárgy előtt fészülködik, nem készül sehová,
már a hajszálak szétválasztásának mozdulatától bódulatba esik,
a piros fröccsöntött fésű ismételt felemelésétől.
A haja műanyag, nem szabad mosni és szárítani,
mert szörzetként ismeri el.
Zsíros, felpuffadt testét, ödémás szemeit már
csak a taxidermia mentené meg az örökkévalóságnak, de
az emberi forma ilyen együttállása maradék.
Tekintetéről egy borjűszem jut eszembe, és
az igéket innentől én használom a mondataiban.

Őt elbűvölte saját lénye, hogy ideológiát gyártson a keletnek,
hiába, én már mindig csak táguló bőrének hangját hallom.
Tárggyá vált a tükrök között, ahol otthon érzi magát,
ahol nézhető.

Véres hurka, zsírmáj, szétkenődik a beleiben, de a fésűt
úgy szorítja, emeli, végighúzza, emeli, végighúzza, ha
beledöglük, akkor is.

Az utolsó tükröződő képmásáért.

##

Én táncolok a haján, trappolok a fején,
a gitár nyakával lelógó húscscafajait jee-jee Sz. Zorán, és
a torzó árnyéka, ahogy rávetül a falra, nekem a barokk Lenin.

1.

ahogy leszálltunk a vonatról, a ránk váró csoportból felismertem az arcát. sokszor ismétlődő jelenet, csak a helyszín változik — a kavicsokon felerősödik a bőrönd kerekének ropogása, fekete póló, rövidnadrág vésődik a többi kép közé (kezdjek már velük valamit), és, ahogy egyre közelebb érek, belefeszülnek az izmok, hogy pontosan mérjék a hozzá lépés, az üdvözlés mozdulatát.

2.

a folyosó biztató rendjét könnyű megtölteni: a kedves *isten hozottal*, amit senki más nem hall, nem vitatkozom. szobánkig kísér — két perccel tovább maradhat nyitva egy kérdés — először az ellenkező irányba indulunk. másnap reggel a hangjára ébredék, tizenegyig az ajtónk előtti díványon beszélget (átersztem), fél tizenkettőre felöltözöm, és elindulok a hátsó lépcsőn. (súlypontjaimból egy üvegkéz mozaikot készít.)

3.

ha az a bizonyos *szempár* követ mindenhová, tulajdonképpen teljesen mindegy, mi okból — úgysem tudod megfejtetni, miféle indulatok vezérlik — előbb-utóbb elviselhetetlenné válik a bizonytalanság, mit akarhat tőled. *te akarsz hát utánajárni*, de magyarázatként csak egy falon függő képet vagy egy nemrég vásárolt tárgyat találsz nála. otthagyd hát az elsötétített szobában, de képtelen vagy otthonodba visszatérni — hisz nincs is ilyen —, órákig bolyongasz a város utcáin, mintha saját, tőle független létezésedet akarnád bizonyítani, jogodat arra, hogy hazudj magadnak (*csak szánom őt*), de valójában már csak percek kérdése, hogy a vihar becsapja az ablaktáblákat, te pedig, gyengeségedtől kétségbeesve, még mindig dönthetsz, hogy *lábadat vagy fejedet törjed*.

4.

egy ideig állva maradtam — gyönyörködtem a mozdulat könnyedségében, ahogy a kastély végéből a fordulóhoz ért, és leült velem szemben. (pedig épp ez a súlytalanság nyugtalanított a legjobban.) egy bohócruhába öltözött lány jött oda hozzánk, elhadart egy újsághírt: egy csókba halt bele a mogyoróra allergiás nő, a férfi szájából szívta a halálos mérget. ahogy megint ketten maradtunk, gyúrni kezdte a tenyerében a történet oldalait – mondhattam volna, hogy szájalmas és méltatlan a lapok egymásba csúsztatása, de oldalról figyelte, hogyan reagálok. fáradtabb mozdulattal állt fel a fotelból — úgy tűnt, a könyvet az ölembe vágja.

↳ *Kulcsi Kovács Rita*

Mozaiknapló

5.

csak meg akart simítani, csokrot kötni az arcra, a test többi része mozdulatlan, kloroformban ázik. a könyvtárszobában a legfrissebb újságok figyelmeztetnek, hogy ez az utolsó nyári nap, de nem hiszem, hogy ennek bármilyen jelentősége lenne. (hajnalban még egyszer leellenőrzi, hány cserépdarabbal raktam ki a lépcsőt.)

Egy mítosz megtisztítása

1. neck

Kétsornyi távolságból becézett a tarkód. Úgy tűnt*, vagyok olyan erős, hogy ne vegyem célzásnak, és zavartalanul, tisztán értsem nyakad ívét, a gallérban egy ismerős mozdulat simítását — saját figyelmem otthonosságát.

2. to face

Ahogy a kávézóban felváltva bámultad a percenként belépő újabb nőket és telefonod kijelzőjét, — mintha tanúnak hívnál egy saját magad ellen folytatott reakciós perhez — még vissza tudtam tartani az órákkal később kitörő, szünni nem akaró zokogást, a folyót, melyben Nárцisz tisztíthatta arcát ugyanígy.

* (Mert a cipőmet már feketére mázoltam.)

Kishit

rontás ellen

Kishit, Kishit,
kedvesem, Kishit,
pipacsmező,
mezőnyi méreg,
bocsáss meg, Kishit,
Kishit, Kishit,
de most itt foglak
hagyni téged.

A te virágaid
mind vadak, de
én se leszek már
szelíd és senki,
virágozz vadul
tovább, Kishit,
én meg rohanok
újjászületni.

Újjászületni,
Kishit, kedves,
korábbi címem,
régiségem,
tárgyi emlék,
hogy min feküdtem
kiásott földként,
és mégis éltem.

Itthagylak, Kishit,
a bűntudatommal,
a kérlelhetetlen
logikáddal,
emlékül pedig
a törhetetlen
üvegből megőrzött
pár szem szilánkkal.

Megyek, mert vár már
egy válogatott kis
csapat, a hátra-
levő évek,
többet akarok
érni annál,
vagy éppen annyit,
amennyit érek.

↳ *Kemény István*

Sok mindent akarok,
felőni újra
és gondolkozni is,
ha újra megy majd,
feltámasztani
azt, ami felébredt,
és csalódott arccal
újra meghalt.

Nem válogatni
eszközökben,
a jövőt uralni
végre egyszer,
megváltani, vagy
megjelölni
vizelettel vagy
képzellel.

A lánglelkű hülyét
megdicsérni,
a korrekt bölcsnek
ellenállni,
jól titkon rúgni
a társadalmat,
ha meg akar ölni
és zabálni.

Kis vészcsengőket,
szirénákat
fogadni örökbe,
nevelni szépen,
gyerekszivajban
hajtogatni, hogy
egyszerre mindig csak
egy beszéljen.

Jöjjön csak, aminek
jönnie kell,
aminek dőlni,
dőljön,
a biztosaknál
legalább egygel
több dolgok vannak
égen, földön.

Ilyenek járnak
a fejemben, Kishit,
homokos, szomorú
síkra érni,
sietős léptekkel
átvágni rajta,
vagy megfutamodni,
mint a férfi.

Igen, a pokolba
vezető út is
az én céljaimmal
van kövezve,
és tudom, hogy te se
csak gonosz vagy, Kishit,
hanem még ezer más
gyógyfüvecske,

és ezért majd persze
visszavágyom
hozzád, Kishit,
a bizonytalanból,
hogy masszívnak tűnő
roncs legyen újra,
ne megbízhatatlan,
erős kalandor.

És mondogatlak
és emlegetlek,
de mondogathatsz
és emlegethetsz,
Kishit, Kishit,
kedvesem, Kishit,
maradok mégis
egyre messzebb.

